

BARRR

Staf

Henk

Ludwig

EVETTE-SALBERN

GR 5 VAN BARR TOT EVETTE-SALBERT

Zondag 19 april 2009

Met Taxistop worden Staf en Ludwig tot aan de camping in Barr gebracht. Het is al in de late namiddag als we er toekomen. Henk, die met de trein gekomen is, is reeds ter plaatse en staat ons al op te wachten. De camping is zowat drie kilometer van het centrum (en van de GR5) gelegen. We zetten vlug ons tentje op en we mogen met de eigenaar van de camping meerijden naar het centrum om er de avond door te brengen. Op de camping zelf is er immers niet veel te zien.

Henk is wat bezorgd. Het is de eerste keer dat hij zo een onderneming aan gaat en hij is er niet zeker van dat hij het zal aan kunnen. Staf zegt hem dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. In geval Henk niet mee kan wordt de snelheid gewoon wat opgedreven. Is natuurlijk als grapje bedoeld. Staf en Ludwig nemen af en toe wel eens iemand mee op tocht en nog nooit hebben ze iemand achter gelaten.

We doen nu het tweede en laatste deel van de Vogezen. Maar dit is wel het zwaarste gedeelte waar zich de hoogste toppen van de Vogezen bevinden. Door de strenge winter verwachten we ook nog wel wat sneeuw. Afwachten maar of dit ons geen parten zal spelen. We verkennen het pittoreske Barr en eten er een pizza. Rond 09.00 uur kruipen we al in onze slaapzakken. Van zodra het licht wordt zijn we zinnens te vertrekken. Er staat morgen immers meteen al een zware dag op het programma.

Ludwig, Henk en Staf

Maandag 20 april 2009

- Van : Barr
- Naar : Châtenois
- Afstand : 35 km
- Stijgen : 1.416 m
- Dalen : 1.258 m
- Duur : 10 uur

Bij het ochtendgloren pakken we de tent in en vertrekken we met volle moed aan onze tocht. Het is nog wat frisjes maar de zon schijnt toch al volop. Het belooft een mooie dag te worden met zomerse temperaturen.

Her en der treffen we nog burchten en kastelen aan. Soms zijn het maar overblijfselen van een ruïne maar soms zijn de bouwwerken nog bewoond of wordt het uitgebaat als hotel of als restaurant zoals hiernaast op de foto. Ook oude wijnpersen, oude karren en oude wijnvaten worden in de dorpjes opgesteld ter verfraaiing. Het is wel opvallend dat alles goed onderhouden wordt zelfs al is het maar een ruïne. De ruïnes zijn ook allen toegankelijk. In deze streek treffen we ook de ene wijnboer na de andere aan.

We stappen door feërieke dorpjes en smalle steegjes, bergop en bergaf.

Tussen de dorpjes door lopen we door wijngaarden met weidse vergezichten, uiteraard ook bergop en bergaf.

Onderweg komen we het prachtig gelegen stadje Andlau tegen. Het stadje heeft veel vakwerk huizen en een abdij, die gesticht is door de zusters benedictinessen in 887 door Richardis de verworpen vrouw van Karel De Dikke. In 1049 werd Richardis zelfs heilig verklaard door Paus Leo IX. Zij is tevens de patrones van de Elzas. Het pittoreske dorpje kent talrijke mooi Elzasser vakwerk huizen, met scherpe gevels, en zelfs op sommige voorgevels de blazoenen van de beroepsverenigingen. Boven Andlau ligt, op een hoogte van 475 m, de ruïnes van een 13de eeuwse kasteel, de Spesbourg. Er zijn ook nog overblijfselen van oude versterkingen zoals de omringde muur en twee torens uit de 15de eeuw. Vanop de toppen in de omgeving hebben we zicht op de wijngaarden tot aan het Zwarte Woud.

Henk raakt maar niet uitgepraat over de mooie vakwerk huizen waar al dat hout is in verwerkt. Volgens Staf is dat wel mooi maar is er verschrikkelijk veel onderhoudswerk aan.

Staf vindt dat we hier veel te vroeg op het jaar zijn. Er hangen geen druiven aan de ranken en Staf is er verzot op. En als je de gehele dag door druiven eet moet je 's avonds geen wijn drinken zegt hij.

Volgens Henk is de bovenste, grootste, stenen vast geplakt op de onderste stenen met kleefcement. Anders zouden die grote stenen er niet kunnen blijven opstaan. Staf doet dit af als larrie. Dat is niet met kleefcement maar met gewone mortel.

We overnachten in Châtenois in een enorme grote gîte d'étape. In een plaatselijk restaurantje worden we door Henk getrakteerd op een frietje. Henk is tevreden dat hij alvast de eerste dag door gekomen is. Het is nu, voor hem, wel bang afwachten hoe de spiertjes zich morgenvroeg zullen gedragen. Maar we hebben er alle vertrouwen in. Henk is een doorbijter en een koppigaard. Het komt wel goed. Nog voor de duisternis invalt kruipen we onder de wol. Van zodra het licht wordt vertrekken we voor de volgende etappe. We hebben

een tienpersoonskamer gekregen voor ons alleen. Er zijn ook nog twee bussen tieners toegekomen maar daar hebben we niet meteen last van. We hebben er toch geen enkele horen snurken.

Dinsdag 21 april 2009

- Van : Châtenois
- Naar : Ribeauvillé
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 612 m
- Dalen : 675 m
- Duur : 7 uur

Om 07.00 uur staan we al aan de deur van de plaatselijke bakker. Het is nog rustig in Châtenois. Iedereen lijkt er te slapen. Voor het vertrek wordt er nog een fotootje genomen, van in de gîte, van de zonsopgang. Het gaat al meteen bergop maar we hadden dan ook niets anders verwacht. Na de warme bakker is het eerste levende wezen dat we te zien krijgen een ooievaar in volle vlucht. En met de spiertjes van Henk valt alles best mee. Hij heeft wel een zeer slechte nachtrust gehad maar vandaag is het een minder zware dag.

De achterkant van de kerk van Châteinois

Een oude bakoven (?) opgegraven in een wijngaard

Na een tweetal uurtjes stappen nemen we ons ontbijt in een abri in de bossen

Vandaag stappen we door berg en dal, wijngaarden en bossen. We hebben zicht op meerdere ruïnes. Ook het welbekende kasteel van Haut-Koenigsbourg kunnen we af en toe al eens zien in de verte.

We nemen u nu even mee in en om het kasteel van Haut-Koenigsbourg. Het werd gebouwd in de 12de eeuw en

diende ter bewaking van de handelswegen voor wijn en graan van noord naar zuid en die van zilver en zout van west naar oost. Het kasteel torent 800 m boven de laagvlakte uit en geeft ons een prachtig uitzicht op de Vogezen, de Rijn, het Zwarte Woud en bij helder weer de Alpen. Jaarlijks wordt dit kasteel door meer dan 600.000 mensen bezocht en is hiermee een van de drukst bezochte monumenten van Frankrijk.

Van aan het kasteel is het afdalen tot de camping in Ribeauvillé. Onderweg passeren we nog enkele ruïnes.

De kasteelheer komt een kijkje nemen.

We dalen af naar Ribeauvillé. Vandaar heeft men uitzicht op drie ruïnes. Het is een klein, lieflijk, stadje gelegen tussen wijngaarden en bergen. Het heeft zijn historisch patrimonium weten te bewaren. Het centrum bleef tijdens de tweede wereldoorlog op miraculeuze wijze gespaard.

Let op het ooievaarsnest op een van de daken. Er zit een ooievaar op. Af en toe steekt hij zijn kop eens boven het nest uit. Doch telkens ik een foto wil nemen trekt hij zijn kop terug. We overnachten op een camping.

En geloof het of niet, onze tent is nog maar pas geïnstalleerd of er landen een paar ooievaars om ons welkom te heten. Wij trakteren hen op enkele stukje brood.

In een plaatselijke supermarkt kopen we enkele flesjes Belgisch bier. En zoals gewoonlijk beginnen we na enkele flesjes geestrijke drank te zeveren. We zien ook alsmear meer en meer ooievaars vliegen. Het is weer een zeer warme dag geweest. Volgens de recentste weerberichten blijft het de gehele week warm en droog.

Woensdag 22 april 2009

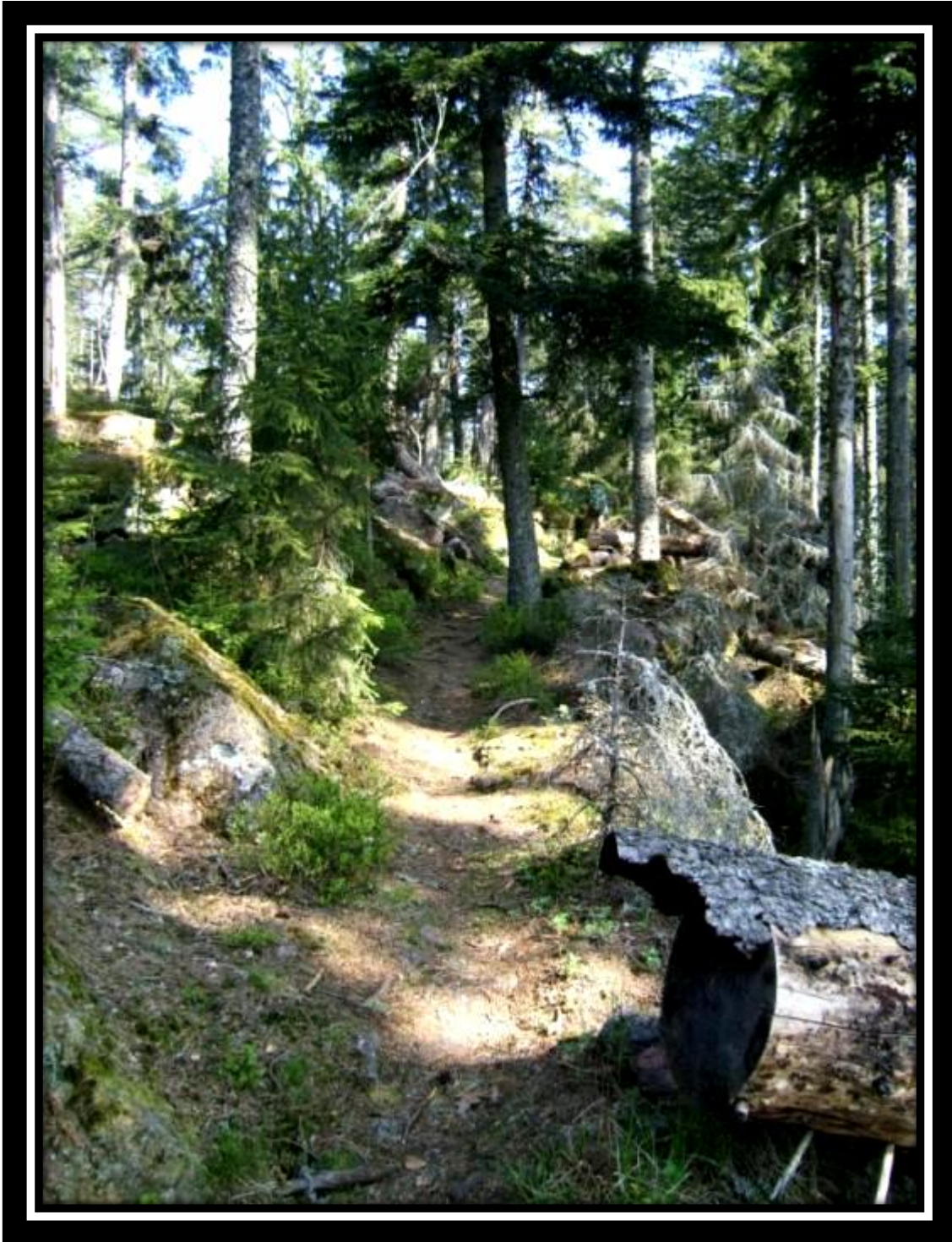
- Van : Ribeaupillé
- Naar : Le Bonhomme
- Afstand : 33 km
- Stijgen : 1.043 m
- Dalen : 743 m
- Duur : 10 uur

Voor dag en dauw kiezen we het hazepad. Het wordt immers terug een lange en zware dag. We dienen de ene col na de andere over te steken. Onze tentjes zijn droog gebleven. Wij hoeven deze vandaag dus niet te drogen. In Ribeaupillé doen

we, bij de plaatselijke bakker, nog wat inkopen. Desondanks we alle dagen vroeg op pad en in de bossen zijn hebben we nog geen enkel wild dier gezien, op enkele ooievaars na.

Het is vandaag, net zoals de andere dagen trouwens, al verschrikkelijk warm geweest, voor de tijd van het jaar. Vandaag krijgen we terug zware cols te verwerken zoals col du Seelacker (673 m), de Grand Brézouard (1.228 m) en de col des Bagenelles (903 m). Het is niet zo dat alle colletjes elkaar opvolgen. Meestel is het naar iedere col omhoog en nadien een heel stuk afdalen om dan terug opnieuw te klimmen naar de volgende col. We komen nu ook in een gebied waar tijdens de eerste wereldoorlog zwaar gevochten werd op iedere heuvel. Her en der treffen we herdenkingsmonumenten aan maar

ook nog restanten van bunkers en zelfs Friese Ruiters die de tand des tijds hebben doorstaan.

We trekken vandaag ook door stukken, door orkanen en windhozen, vernield gebied. Maar we kunnen ons best wel voorstellen dat de natuurfenomen erg tekeer kunnen gaan op deze cols. Op een van de cols treffen we een onbemande (?) hut aan. En als we er aankomen worden we er opgewacht door de huttenwirt. Boven is er tevens slaapruijnte voorzien. Er is ook een bezem aanwezig om de boel wat proper te maken en een zaag om hout te zagen voor het kampvuur. Tot hiertoe hebben we nog niet het geluk gehad om in dergelijke hut de nacht door te brengen maar dat komt misschien nog wel.

De Vogezen en de Jura hebben heel wat van dergelijke onbemande hutten en abris staan. Het zijn de clubs van de Vogezen en van de Jura die deze hutten en abris plaatsen met het geld van de leden en met wat overheidssteun. De bouwwerken zelf worden uitgevoerd door vrijwilligers. Men gebruikt ook zoveel mogelijk materialen die men ter plaatse kan vinden. Veelal worden de trappen, de tafels en de banken gemaakt uit halve boomstammen die ter plaatse met de kettingzaag doormidden zijn gezaagd. Iedereen mag gratis gebruik maken van deze hutten. Er wordt wel verondersteld dat men alles proper achter laat en men geen schade toebrengt.

